

energisk, vil jeg blot gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at han her i København ved de kommunale Valg i Professor Røysing og hans Gruppe har vundet allierede, der har sluttet sig til hans Parti og taget Afstand fra mit, netop fordi de mente, at mit Parti paa dette Omraade gik for vidt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kirk har Ordet for en kort Bemærkning.

Kirk: Partiet Venstres Ordfører (Laurs Kvist) har omtalt dette Lovforslag paa en saadan Maade, at jeg ikke har synderligt at tilføje. Men inden denne første Behandling slutter, vil jeg gerne sige den højtærede Justitsminister Tak, dels fordi dette Lovforslag er blevet fremsat, og dels fordi den højtærede Minister i det hele lige fra den Gang, han overtog Styret, har vist en Energi og Interesse i disse Forhold, som hidtil har været ukendt. Maaske er jeg ikke helt enig med den højtærede Minister, naar han mener, at man i nogen Grad kan se bort fra, at der var hengaaet henimod 7½ Aar, inden man overhovedet gav sig til at anvende den nugældende Beværterlov, men som Ministeren tilføjede, har det ikke saa stor Interesse nu at vide, hos hvem Ansvaret ligger, naar blot vi kan være forvissede om, at man virkelig vil bruge den nye Lov, som det nu lader til, vi skal have.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det i øvrigt nærmest for at omtale et Forhold, som ikke direkte nævnes i Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om Tildeling af Bevilling til Musik i slige Beværtninger. Jeg har haft Lejlighed til at erfare, at der er noget, som daarlige Beværtninger er bange for, saa er det for, at Musiktilladelsen frages dem. Der har Politiet til enhver Tid et meget let Middel til at have lidt Haand i Hanke med de Beværtninger, til hvilke det har Mistanke. Jeg har af Landstingets Forhandlinger set, at der der er blevet sagt, at der i meget stor Udstrækning nægtes Bevilling til Musik i Beværtninger, som har et daarligt Ry. Men det er i og for sig ikke nok. Jeg mener, at det bør være saaledes, at man kun giver Tilladelse til Musik i saadanne Beværtninger, som man ved virkelig drives paa en forsvarlig Maade. I det ganske udmærkede Foredrag, som Venstres Ordfører i Landstinget, Fru Gautier Schmit holdt, omtaler Fruen, som personlig har været nede for at se paa Forholdene, at hun har været inde i en Beværtning, hvor Lokalet var saa snøvert, at Musikanten maatte sidde i Vindueskarmen. Det forekommer mig at

være for stift et Stykke, at den Slags Beværtninger skal have Tilladelse til Musik. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister ved given Lejlighed ogsaa vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette og vil indskærpe Politimestrene, at de ikke maa være alt for rundhaandede med at give Musiktilladelser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: I Anledning af det ærede Medlem Hr. Heilesens Bemærkninger skal jeg sige, at det ganske vist er Domstolene, der afgør Sagerne, ogsaa naar det gælder Aalborg, men det er Politiet, der skaffer Beviserne, og det, jeg sagde, var, at det var lettere for Politiet at skaffe Beviserne i den lille By. Jeg begriber derfor ikke, at det ærede Medlem vil give sig til at belære mig om, at det er Domstolene, der afgør Sagerne, ogsaa for Aalborgs Vedkommende. Det har jeg vidst allerede i nogen Tid. Og Politiet kan i al Almindelighed ikke for en saa ringe Forseelse, som det er, at der i et enkelt Tilfælde skænkes for en kendeligt beruset, have civile Betjente siddende i Beværtningerne. Det kan det indlade sig paa i Tilfælde som de omtalte, hvor det har drejet sig om at komme en virkelig ondartet Beværtning til Livs; der har man Gang paa Gang sendt dem ned. Dette at sende ukendte civile Betjente ned i Beværtningerne kan man gøre i København — i denne Henseende har København altsaa en Fordel for den lille By —, men det kan man slet ikke gøre under mindre Forhold. Det kan man f. Eks. ikke gøre i Nordre Birk, paa Dyrehavsbakken, for Beværterne der kender hver eneste Politibetjent. Naar jeg viste mig som civilklædt paa Dyrehavsbakken, var alle Beværterne underrettede i Løbet af 0,5, og saa gik det noget bedre til. Men jeg kunde ikke tilbringe hele min Tid paa Dyrehavsbakken i den Anledning.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Heilesen mente, at jeg havde været lidt ulogisk i mit Foredrag, idet jeg først havde sagt, at det var ligegyldigt, hvem der havde Æren, da man nu blot maatte se at blive enig om Lovforslaget, men saa var jeg dog bagefter gaaet over til at tale om det. Det er for saa vidt rigtigt, men det, der kaldte mig frem paa Arenaen, var ikke, hvem der skulde have Æren, men det var det ærede Medlems Angreb paa Politiet. Derfor udtalte jeg, at det er en Skam, at man siger — og gentager det her